

kreds (Rørdam) — med, hvad de samme ærede Medlemmer fremkom med i Fjor, ville vist give mig Ret i, at det var meget lidt nyt, der fremkom nu. Noget andet, der unægtelig kunde give Anledning til Misforstaaelse af det ærede Medlems Stilling, er det stærke Angreb, han igen i Dag rettede paa Forslaget og Forslagsstillerne. Maa jeg minde om, at det ærede Medlem i Fjor sluttede sine Bemærkninger med at sige: „Jeg har nu kun tilbage at takke de ærede Forslagsstillere, fordi de have haft Mod til at begive sig ud paa denne Vej, der jo — derom ere vi alle paa det rene — er overmaade tornefuld.“ Torneene har det ærede Medlem beredt os, Takken have vi ikke mærket meget til havde virkelig Betydning, især da han nu foreslaar at stryge hele vort Forslag paa 1 Paragraf nær. Fremdeles vil jeg nævne, at det ærede Medlem jo i største Delen af sit Foredrag i Dag angreb os, fordi vi ville gøre Utugtserhvervet straffrit. Det var vist ikke let for nogen, der hørte disse det ærede Medlems Ytringer, at faa ud deraf, at han i saa Henseende netop vil det samme som vi. Og dog er det Tilfældet. Det har vist under alle Forhandlingerne om denne Sag været det ærede Medlems Stilling, men i alt Fald har det været det under Behandlingen af det Lovforslag, vi her have fat paa. Thi det ærede Medlem udtalte jo i Fjor — Sp. 1754 —: „Utugtserhvervet vil altsaa i Fremtiden, hvis dette Forslag bliver vedtaget, være straffrit, og, som jeg sagde før, til en vis Grad lovligt. *Dette er vistnok rigtigt*, det er en ganske naturlig Konsekvens af Udviklingen siden 1812, da Lejemaalsbøden blev ophævet.“ Altsaa, deri er det ærede Medlem enig med os, og i den Belysning maa altsaa hans Angreb paa os ses. Jeg skal her ikke opholde Tiden med at komme ind paa, hvad der kun er rene og skære Gentagelser fra tidligere Tid fra de ærede Mindretals Side. Det forekommer mig saaledes højst paa-faldende, at det ærede Medlem, jeg nævnedes før, her vil gentage dette, at vi ved vort Forslag ville „give los paa alle mulige Baand“ over for de offentlige Fruentimmer; det var jo det, vi drøftede ved 1ste Behandling, og jeg troede dog, at jeg havde faaet det ærede Medlem gjort tilstrækkelig bekendt med, hvilke Baand vi beholde tilbage, hvilke Baand vi have foruden dem, der her er Tale om, med Hensyn til disse offentlige Fruentimmers Op-træden. Men det ærede Medlem lader som ingen Ting, synes slet ikke at have

lagt Mærke til, hvad der den Gang blev sagt, eller at have gennemlæst de Bestemmelser, som da bleve nævnede, og med Hensyn til hvilke han dog ikke kan bestride, at de virkelig indeholde Baand paa disse Kvinder, uden Hensyn til hvad der staar i dette Lovforslag. Lad mig da nævne igen f. Eks. Straffelovens § 185 om „den, som ved uterligt Forhold krænker Blufærdigheden eller giver offentlig Forargelse“. Det staar jo uberørt af de Baand, vi løse ved det foreliggende Forslag. Ligeledes er der Politivedtægten for Kjøbenhavn af 27de Juni 1883 § 9, hvor det hedder — jeg haaber, jeg har den højt-ærede Formands Tilladelse til at oplæse det —: „Ingen maa færdes paa offentlig Gade, Vej eller Plads i en saadan Tilstand af Beruselse, at den kan give Anledning til Ulempe for andre. Ej heller maa nogen paa offentlig Gade, Vej eller Plads vise sig maskeret eller i en Dragt, der er stridende mod Velanstændighed eller egnet til at fremkalde Forstyrrelse af den offentlige Orden. Ligeledes er det forbudt at vise nogen uanstændig Opførsel, saasom ved uanstændige Ord og Lader, ved uanstændig Blottelse af Legemet“ osv.

Det, som Hovedangrebet fra de to første Mindretals Side, de ærede Medlemmer for Kjøbenhavns 2den Valgkreds (Wagner) og Maribo Amts 3dje Valgkreds (Rørdam) er rettet imod, er jo det, der for os er Hovedsagen, Ophævelsen af den offentlige Prostitution, Reglementeringen. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 2den Valgkreds sagde, at der vilde blive lige saa megen offentlig Prostitution tilbage efter vort Forslag, som der var før. Ja, det kan jo siges paa Grund af den Tvetydighed, der ligger i dette Ord; han tager simpelthen Ordet i en anden Betydning end den, hvori han ved, at det almindelig bruges, og hvori vi bruge det. Det er ganske vist, at det at prisgive sit Legeme fra en Kvindes Side formodentlig vil blive lige saa almindeligt efter den ny Lov som efter den gamle, og i den Forstand kan man altsaa sige, at den offentlige Prostitution vedvarer. Men det er jo ikke det, vi her tale om. Vi tale om den Usædelighed, hvorpaa det offentlige sætter sit Stempel, og som det sanktionerer gennem Kontrollen og Reguleringen deraf, og i den Forstand vil efter vort Forslag den offentlige Prostitution eller, som vi ogsaa have kaldt det, Reglementeringen, utvivlsomt bortfalde. Med Hensyn til Begrundelsen for, at vi, til Trods for den Modstand, vi nu møde fra de ærede Medlemmers Side, fremdeles